

Het Huisgezin te Bethanië

Hoofdstuk 1: Een gelovig Huisgezin

De Bijbel is een wonderbaar Boek! Een Boek zó heerlijk en kostbaar dat men er zich steeds weer door aangetrokken gevoelt. Hoe vaak u de Bijbel ook hebt doorgelezen, hij is altijd weer fris, levend en krachtig. De oude geschiedenis blijft altijd nieuw; de lang gekende Waarheid is telkens weer voedsel voor de ziel. Nooit zal het u vervelen dezelfde woorden en geschiedenissen uit de Bijbel steeds opnieuw te lezen. Integendeel, bij elke hernieuwde lezing raakt u meer aan de Bijbel gehecht, krijgt u er meer belangstelling voor, verkwikt en vertroost en versterkt hij uw ziel meer. U voelt het: niet de mens, maar God spreekt tot u. U hoort Zijn stem; u verneemt Zijn gedachten; u ziet Zijn daden; ja, wat meer is, u ziet Hem Zelf in al Zijn grootheid en heerlijkheid, in al Zijn liefde en genade. En ook ziet u Hem Die Hij gezonden heeft, de Heer Jezus, onze aanbiddelijke Verlosser, de Zoon van Zijn welbehagen, de Schepper van hemel en aarde, de heilige Zoon des Mensen, de Koning van het heelal.

De Bijbel is een wonderbaar Boek! Het is een Boek voor iedereen. Zondaars leert het de weg tot zaligheid. Vermoeiden en belasten leidt het tot de ware rust, hongerigen tot het echte Manna, dorstigen tot de Fontein van levend water. Kinderen, jongelingen en vaders in Christus vinden allen in zijn bladzijden lering, vertroosting en leiding. Niemand – in welke toestand, in welke omstandigheden of op welke hoogte van geestelijk leven hij ook is – zal zich tevergeefs voor dat Boek neerzetten en het onbevredigd terzijde leggen. Iedereen vindt voor zich het gepaste antwoord op al zijn vragen. En het is een Boek voor alles. Geen toestand van de ziel blijft onbesproken, geen betrekking van het leven onaangeroerd. Bekommerden worden bemoedigd, bezorgden gerustgesteld, lijdenden en bedroefden getroost. Zwakken worden gesterkt, kleingelovigen vermaand, ongeregelden bestraft, gevallenen weer opgericht. Mannen en vrouwen, ouders en kinderen, heren en dienstknechten vinden allen in dat boek de weg die zij te bewandelen hebben, en de verplichtingen die op hen rusten, worden hun erin aangewezen. In één woord: voor iedereen en in alle omstandigheden is in deze gewijde bladzijden een onuitputtelijke bron van onderwijzing, vertroosting, vermaning en leiding te vinden.

Deze opmerkingen vloeiden als het ware vanzelf uit mijn pen, toen ik mij neerzette om een woord te schrijven over het huisgezin te Bethanië.

De Bijbel – het Boek voor iedereen en voor alles – dát leert ons ook déze geschiedenis. Een gelovig huisgezin, waar de Heer Jezus vertoeft – ziedaar, hetgeen de Heilige Geest ons hier voorstelt.

Wat een liefelijk tafereel! Het is enig in zijn soort. Vele discipelen volgden Hem na; vele zieken en lijdenden en onwetenden kwamen tot Hem; sommigen nodigden Hem voor de maaltijd uit, maar nergens anders vertoefde Hij als in het huisgezin te Bethanië. Daar werd Hij niet alleen voor de maaltijd uitgenodigd, maar in huis opgenomen. Daar werd Hij met een liefde ontvangen, met een hartelijkheid bediend, met een onderscheiding behandeld waarvan wij geen tweede voorbeeld vinden. De drie personen uit wie het huisgezin bestond, verschilden zeker aanmerkelijk in karakter en geestelijk leven, maar allen hadden zij de Heer Jezus van harte lief en werden zij vurig door Hem bemind. Martha ontving Hem in haar huis, Maria zat aan Zijn voeten (Luk. 10), Lazarus zat aan Zijn zijde (Joh.12). 'Heer, zie, *die Gij liefhebt*, is ziek' was de boodschap van de zusters aan de Heer Jezus, toen Lazarus op het ziekbed lag uitgestrekt. 'Lazarus *onze vriend* slaapt', sprak de Heer Jezus tot de discipelen. 'Jezus nu had Martha en haar zuster en Lazarus *lief*', zegt ons de Heilige Geest (Joh. 11:3, 11, 5).

En de Heiland verbleef daar zo graag. Hij was daar op Zijn gemak. Hij voelde Zich daar thuis. Dat huisgezin had aantrekkingskracht voor Hem. Hij koos het tot de plaats van Zijn verblijf gedurende de laatste dagen van Zijn leven hier op aarde. Omdat Jeruzalem Hem had verworpen, wilde Hij daar niet verblijven, maar ging Hij 's avonds naar Bethanië, en overnachtte daar, om 's morgens weer naar Jeruzalem terug te keren en in de tempel te

leren (Joh. 12; Matth. 21:17). Hij rustte daar uit van de vermoeienissen van de dag. In die vertrouwelijke huiselijke kring vond Hij enigzins vergoeding voor het leed Hem elders aangedaan. En daar was één ziel die Zijn gedachten begreep en die met Hem leed, terwijl niemand van de discipelen Hem verstond.

Gelukkig huisgezin! Wat een eer, wat een voorrecht zo'n Gast te mogen herbergen! Wat zullen ze genoten hebben, die drie! Onvergetelijk zijn die uren en dagen voor hen geweest! Op een heel bijzondere wijze hebben zij met de Heer Jezus kennism gemaakt. Niet slechts hun Verlosser en Leraar was Hij, nee, Hij was de Vriend van hun huis. In een geheel unieke betrekking stonden zij tot Hem. Geen ander voorbeeld van zo'n innige vertrouwelijkheid met de Heer Jezus vinden wij in de geschiedenis opgeschreven. Zij hadden in de Heer Jezus iemand gevonden Die hen liefhad – aanhankelijker en trouwer dan een broeder – Die in al hun omstandigheden in kon komen, Die in al wat er bij hen gebeurde, belangstelde, Die met innige sympathie aan hen verbonden was.

Johannes 11 toont ons dit zo treffend. Lazarus was ernstig ziek en de Heer Jezus was ver van Bethanië. Wat zouden de zusters doen? Een boodschap tot de Heer Jezus zenden? Ongetwijfeld! Maar welke? Een dringend verzoek om toch spoedig te komen? Nee, dat zou wantrouwen in Jezus' liefde verraden hebben. 'Heer, zie, die Gij liefhebt, is ziek'. Dat was de boodschap. Meer niet. Het was voldoende. Aandringen was overbodig. Zij kenden immers Jezus' hart. Meer dan eens hadden zij het ondervonden hoe vol medegevoel Hij was. Zij wisten dat Hij Lazarus liefhad – zó lief, dat Hij slechts nodig had te weten dat Zijn vriend ziek was, om direct tot hem te gaan en hem te genezen. En zij hadden zich niet vergist. Wel bleef de Heiland weg totdat Lazarus gestorven was; wel deed Hij de zusters door een weg van diep en zwaar lijden gaan. Maar het was slechts om ze later des te meer te verblijden. Het was slechts opdat zij Hem nog beter zouden leren kennen, Zijn Goddelijke toegenegenheid nog meer zouden ondervinden en de heerlijkheid van God zouden aanschouwen. En het vertrouwen in Jezus' liefde was zó sterk bij de zusters dat zij, ook na zó'n grote teleurstelling, niet in het minste geschokt waren in het geloof aan Zijn liefde en trouw. 'Heer, als Gij hier geweest waart, mijn broeder zou niet gestorven zijn!', roepen zij beiden uit (vs. 21 en 32). En terwijl Martha eraan toevoegt: 'maar ook nu weet ik, dat al wat Gij van God begeren zult, God het U geven zal', valt Maria aan Zijn voeten neer, om haar verdriet bij Hem uit te wenen, en van Zijn teder medegevoel te genieten.

Hoe treffend en leerrijk is dit alles! In Bethanië werd de Heer Jezus een woning, een waar tehuis bereid. De harten waren Hem toegewijd; het huis stond voor Hem open; alles stond Hem ten dienste.

Staat *ons* huis óók open voor de Heer Jezus? Ontvangen wij Hem graag? Doen wij alles om het Hem daar aangenaam te maken? Is het ons een groot, een onschatbaar voorrecht als Hij bij ons inwonen wil? Zeggen wij het met de dichter:

'O *zalig* huis! waar U wordt opgenomen,
waar U, o Heer! een woning is bereid;
waar, onder alle gasten, die er komen,
Gij de gewenste, Gij de liefste zijt!'

Er is een uitnodigen en een ontvangen van de Heer dat Zijn hart koud laat. Een uitnodigen uit nieuwsgierigheid of uit noodzakelijkheid, omdat men het niet durft na te laten. Simon, de farizeeër, nodigde de Heer Jezus voor de maaltijd uit, maar liet alles achterwege waardoor hij zijn ingenomenheid met de komst van de Heer Jezus had moeten uitdrukken. Geen water voor de voeten, geen zalf op het hoofd, geen kus ter begroeting. De Heer Jezus kwam, maar Hij was daar niet thuis. Simons *hart* stond niet voor Hem open en daarom had Simons *huis* geen aantrekkelijkheid voor Hem. De Heer Jezus komt liever in een kleine stulp waar alles van armoede getuigt, maar waar een hart voor Hem klopt, waar men het een eer vindt Hem te ontvangen, dan in een prachtig paleis waar men wel met veel plichtplegingen Hem tegemoet treedt, maar waar geen vurige liefde tot Hem het huis tot een aangename woning maakt.

Hoe ontvangt *u* de Heer Jezus? Met de hartelijkheid van Martha en Maria of met de koudheid van Simon? Hebt u alles voor Hem over of geeft u slechts het strikt nodige? En bovenal: wat u doet en geeft, geeft en doet u dat uit ingenomenheid met Zijn Persoon, uit vurige liefde tot Hem?

De Heer Jezus is niet meer hier. Persoonlijk kan Hij niet meer bij ons aan tafel zitten en in ons huis overnachten. Maar is ons huis een huis waar Hij gediend en gevreesd wordt, waar Zijn Naam op alle lippen is, waar men Hem zo graag wil te behagen? Een huis waar de Zijnen met vreugde, met hartelijkheid, met liefde ontvangen en geherbergd worden? 'Die u ontvangt, ontvangt Mij', heeft Hij gezegd. 'Voorwaar, Ik zeg u: voor zoveel gij het gedaan hebt aan één der geringsten van deze Mijn broeders, hebt gij het Mij gedaan' (Math. 25:40b). 'Vergeet de gastvrijheid niet', roept de apostel de gelovigen toe, 'want daardoor hebben sommigen, zonder het te weten, engelen gehuisvest' (Hebr. 13:2). Zo kunnen ook wij Hem ontvangen. Staat ons huis open voor de gelovigen, dan staat het ook open voor de Heer Jezus. Maar dan moet het echt om Zijntwil zijn, en niet om een goede naam te hebben onder de broeders, ook niet om de eer te hebben van deze of gene begaafde broeder onder ons dak te herbergen, veel minder nog om onze nieuwsgierigheid te bevredigen of om ons geweten gerust te stellen.

Deze gastvrijheid kan iedereen beoefenen. Aan veel of weinig ligt het niet. Wie weinig heeft, kan niet veel geven. Maar zelfs een beker koud water, om Jezus' wil gegeven, wordt door Hem erkend. Maar wie veel heeft en slechts weinig geeft, hoeft niet op de goedkeuring van de Heer te rekenen. Ach, onze arme harten zijn vaak zo karig, zo bekrompen. Hoeveel meer kon er in dit opzicht door velen gedaan worden! Als het hart maar klopt voor de Heer Jezus, dan is er altijd een gelegenheid tot weldoen te vinden. De liefde is vindingrijk. Denken we maar aan de Sunamietische in 2 Kon. 4: 'Laat ons toch een kleine opperkamer van een wand maken', zegt zij tot haar man, 'en laat ons daar voor hem zetten een bed, een tafel, en stoel, en kandelaar; zo zal het geschieden, wanneer hij tot ons komt, dat hij daar zal inwijken' (vs. 10). Dat was voortreffelijk. Hoe heerlijk werd zij beloond! En welke zegeningen genoten Martha, Maria en Lazarus! Ja, als wij de Heer Jezus ontvangen, dan zullen wij altijd weten dat Hij er geweest is. De lieflijkheid van Zijn tegenwoordigheid vervult het huis.

Maar zou de Heer Jezus in ieders huis kunnen wonen? Zeer zeker niet. Dat zouden *wij* niet eens doen. Zou u graag wonen in een slordig, twistziek huisgezin? Zou u graag verblijven waar men u koel en afgemeten ontvangt? Welnu, hoeveel te minder dan Hij! O, zeker, Hij heeft al de Zijnen lief; Hij draagt ze allen op Zijn hart; Hij wil ze allen Zijn zegeningen te genieten geven. Maar wanneer zij niet in Zijn wegen wandelen, kan Hij onmogelijk met hen omgaan alsof er niets in de weg stond. De Heer Jezus heeft gezegd: 'Als iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn Woord bewaren en Mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken' (Joh. 14:23). Zijn wonen bij ons is dus afhankelijk van onze liefde tot Hem en van het bewaren van Zijn Woord. Zeker, Hij *bezoekt* ook de huizen van de Zijnen waar het ongeregeld toegaat, maar *wonen* is heel wat anders. Als Hij ze *bezoekt*, dan komt Hij om te vermanen, om – zo mogelijk – orde en regel te doen ontstaan. Maar *woont* Hij in een huis, dan is Hij daar als Vriend om aan alles deel te nemen, om door Zijn liefelijk bijzijn de vreugde te verhogen.

't Is treurig, maar helaas maar al te waar, dat er huisgezinnen van gelovigen zijn waar de Heer Jezus Zijn intrek niet kan innemen. Zou Hij dáár wonen waar de dingen van de wereld de eerste plaats hebben? Onmogelijk! Denken we aan Abraham en Lot. Bij Abraham verbleef de HEERE; daar zette Hij Zich aan de maaltijd; daar verkeerde Hij als Vriend. (Gen. 18, 2 Kron. 20:7, Jes. 41:8, Jakobus 2:23). Tot Lot echter ging Hij niet eens Zelf; daar zond Hij Zijn engelen; en dezen wilden liever op straat dan in Lots huis overnachten.

Zou de Heer Jezus Zijn intrek nemen in een huis waar het vuil is, waar alles ongeregeld toegaat, waar ieder voor zichzelf leeft? Herinneren we ons de woorden van de apostel: 'Broeders, al wat waar, al wat eerbaar, al wat rechtvaardig, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, als er enige deugd en als er enige lof is, bedenkt dat. Wat gij ook geleerd en ontvangen en gehoord en in mij gezien hebt, doet dat; *en de God van de vrede zal met u zijn*' (Fil. 4:8-9).

Zou de Heer Jezus graag dáár wonen waar tweedracht heerst, waar man en vrouw niet overeenstemmen, waar de kinderen opstaan tegen de ouders?

*Waar liefde woont, gebiedt de Heer Zijn zegen;
daar woont Hij-Zelf,
daar wordt Zijn heil verkregen,
en 't leven tot in eeuwigheid!*

't Zijn ernstige dingen waarover wij spreken, dingen van uitnemend praktisch belang. Als wij er prijs op stellen dat de Zoon van God bij ons binnenkomt, moeten we ons huis zó inrichten dat Hij er *graag* vertoeft. Er wordt, in dit opzicht, veel door de gelovigen gezondigd. Velen denken dat het er niet zo nauw op aankomt, als men maar gelovig is. Alsof we ons geloof niet hoeven te tonen door onze werken! Als het hart maar goed staat voor God, hoeft men op het overige niet zo precies letten? Alsof de toestand in huis niet een gevolg is van de toestand van het hart! Alsof in huis alles in wanorde en toch in het hart alles in orde kan zijn! Wij moeten als lichten schijnen in de wereld, en dat niet alleen door het Woord te prediken, door Christelijke werkzaamheden te verrichten, door ons uitwendig van de wereld af te zonderen, maar ook – en in de éérste plaats – door als Christenen in ons huis te verkeren, door in liefde met de onzen om te gaan, orde en regel te betrachten, onze kinderen op te voeden in de vreze van de Heer; met andere woorden: door in alles een getuigenis te geven in de praktijk van hetgeen we in beginsel bezitten. Mochten wij allen dit leren verstaan en ter harte nemen!

De Heer Jezus wonende in hart en huis – welk een heerlijk voorrecht binnen het bereik van de Christen gesteld! Bij *allen* wil Hij graag binnenkomen. Als Hij niet komt, ligt het nooit aan Zijn bereidwilligheid, maar aan de onmogelijkheid om te komen. *Wij* maken het Hem dan onmogelijk. Hoe geheel anders zou het er in vele gezinnen uitzien als de Heer Jezus er woonde! Waar de Heer Jezus woont, daar is het kalm en rustig. Daar komt de liefde Gods u tegen. Daar is geen uitgelatenheid, maar ook geen stroefheid; nee, een heilige vreugde vervult daar de harten en straalt er van het gezicht af. Geen laf gepraat, maar woorden met zout besprengd, hoort men er. Een lied ter ere van God klinkt daar langs de muren. Heerlijke ogenblikken kan men er doorbrengen – ogenblikken van hemelse blijdschap en Goddelijke stichting. Zo'n huis is een lichtende ster aan de donkere hemel van de wereld.

Zelfs die buiten zijn, zien met eerbied naar zo'n huis op. Wordt er geleden – en welke echte Christen lijdt niet – het is een lijden met geduld, een lijden in de nabijheid van de Heer Jezus. Vaak ziet men, dat de kracht en genade van de Geest zich er nog meer vertonen in dagen van strijd en moeite dan in dagen van voorspoed en geluk. En soms speelt de glimlach van de hoop en de gelukzaligheid in God om de mond van de zieke of van de zwaar beproefde, waar anderen in zak en as zijn gezeten.

En de Heer Jezus? O, geen gast is aan Hem gelijk. Denk niet dat Hij met één slag alles ondersteboven keert in uw huis. Nee, Hij is zowel de Wijsheid als de Liefde. Niet met kracht en geweld, maar in het suizen van een zachte stilte oefent Hij invloed uit. Soms zonder een woord te spreken. Soms met een enkele blik. Soms door met opzet te zwijgen, waar men stellig een medespreken zou hebben verwacht. Zijn tegenwoordigheid alleen oefent reeds een grote invloed uit door iets beters te geven.

Denk vooral niet dat Hij zich zonder aanleiding bemoeien zal met de inrichting van uw huis. Hij Die de Zijnen in 1 Petrus 4:15 vermaant zich niet met het doen of met de zaken van een ander te bemoeien, zal dit toch Zelf niet doen. Geen aanmerking op Martha's drukke bezigheden zou over Zijn lippen gekomen zijn, als Martha niet Zijn handelwijze en die van Maria had berispt. Hij doet niet wat sommigen doen, die anderen willen dwingen hun werkzaamheden te staken en naar hen te luisteren. Hij weet dat ook deze dingen gebeuren moeten en Hij laat ze in hun volle waarde, ja, het verkwikt Zijn hart als men ook daarin Hem graag wil dienen. Alleen, wanneer men zo is ingenomen met zijn dienst dat men het

onderwijs van de Heer meent te kunnen ontberen, komt Hij met Zijn vermaning, die alle dingen op hun rechte plaats brengt.

Aanbiddelijke Heiland! U bent de enig Volmaakte. Uw doen is louter majesteit en heerlijkheid. Niemand is met U te vergelijken. Woont U steeds in ons hart en in ons huis; doe ons spoedig in het heerlijk Vaderhuis daarboven wonen, waar wij kennen zullen, zoals wij gekend zijn en waar onze hoogste vreugde zal zijn: het genot van Uw zalige nabijheid!

H.C. Voorhoeve.